

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Szerkesztőség:
Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Megjelen minden vasárnap reggel.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft.
Hirdetéseket
a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.
Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfi-
zetési- és hirdetési díjak küldendők.
Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr.
Nyilttér petit sora 30 kr.

Január 28-ika.

1892. január 28-án 341 kerület választott e hazában országgyűlési képviselőt. E 341 kerület között egy volt városunk is, mely szintén január 28-án választotta meg országgyűlési képviselőjét. Hock János nemzeti pártit, dr. Szivák Imre szabadelvű pártit, városunk volt országgyűlési képviselőjével szemben. A csongrádi képviselőválasztásról röviden csak annyit fognak írni az ellenzéki lapok, hogy Hock János nemzeti párti győzött dr. Szivák Imre kormánypárti felett és utána teszik, hogy a kormánypárttól hódított, tehát nyert kerületet.

Az ellenzék nyert tehát egy kerületet; nyert egy szavazóval többet Hock János személyében, ki egygyel szaporítani fogja a nemzeti párt tagjait, a ki majd a szavazásoknál nem fog szavazni, kinek „nem“-jét minden alkalommal lefogja győzni a kormánypárt „igen“-je. A jó csongrádi választók pedig hirlapok útján minduntalan értesülnek arról, hogy oly lelkesedéssel megválasztott képviselőjüket ismételtlen leszavazták az országgyűlésen.

Hock János képviselőnk pedig le jön hozzánk és elbeszéli, hogy mi minden jót akart ő és pártja keresztül vinni az országgyűlésen, de hát mind hiába volt velünk az igazság, hiába akarták szebbnél szebb beszédekkel meggyőzni a képviselőket, szándékukra nem voltak képesek rámenni, mert a kormánypárt többségben van és az — leszavazta őket.

Mi pedig kénytelenek leszünk megelégedni Hock ur jó szándékával és majd együtt szidni is fogjuk az átkos kormányt, ki az ilyen jó szándéku képviselőknél a szavát — kutyába sem veszi. Éppen uly leszünk vele, mint az éhező egyszerű koldus, a ki a jövő-menőkhöz kenyérért könyörgött, hogy éhségét csillapíthassa. Az illető a következő szavakkal elégitette ki: „Édes jó barátom! Magam is megenném a meleg cipót, de hiába szidom a péket hitelbe nem akar adni, még csak egy 2 krajcáros zsemlyét sem. Hanem legyen oly jó és adjon 10 krt egy cipóra, majd ketten elfogyasztjuk.“

Mert hiszen magának Hock János képviselő urnak is szüksége lenne a támogatásra akkor, midőn érdekeinket kellene támogatni a kormányánál.

Annyit bátran mondhatunk, hogy Hock János ur felléptetése szerencsétlen gondolat volt, annál inkább nagyobb szerencsétlenség volt megválasztása. Tudjuk azt jól, hogy Hock János ur a szabadelvű magyar kormány előtt nem áll nagy kegyben, sőt ellenkezőleg nagyon is ferde szemmel nézhetnek reá; még pedig azért, mert a szabadelvű kormánypártot éppen a legváltóságosabb pillanatban hagyta cserbe.

Ennélfogva azon szomorú kilátásnak nézhetünk elé, hogy a kormány, mely eddig bennünket minden bajainkban támogatott, Hock János ur megválasztása miatt nem csak hogy támogatni nem fog, hanem egyszerűen hátat fordít és nem vesz bajainkról tudomást.

Vagyis a mint mi megvetettük a kormányt, úgy az is meg fog bennünket vetni.

Valóban örülnünk kellett volna, látva a nép örömtias arcát és hallva örömrivalgását Hock János megválasztása alkalmával; amint ezekre menő tömegben járta be a város utcáit, ujjongva a kivívott győzelem felett.

Hiszzen nekünk, mint a nép gyermekének szintén örülnünk kellett

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCSÁJA.

Kukány ostroma.

Irta: Seress Imre.

ELSŐ SZAKASZ.

Állott Kukány vára szűzi épségében,
Czirkusz vala már ott, de színész trupp még nem;
Most egyszerre kettő is érkezett oda,
Hej, miért nem mentek inkább akárhova!

Az egyik társulat, össze-vissza nyoloz tag,
Wessely Ferenczet vallá direktornak;
Szívükben a Muzsa szent ihlete forrván,
Dramát, operettet adtak ok egyformán.

A másik társulat, össze-vissza hét tag,
Engedelmeskedett egy direktornénak,
Csésze Mária volt az asszonynak neve,
Negyedszázad óta férjének özvegye.

Állott pedig Kukány, hol a szezon készül,
Két egymás mellett, egész külön részből;
Kukányvára vala a név az egyikben,
És Kukányfalva volt a másik pediglen.

Ott Csésze Mária tartá előadást,
Itt Wessely Ferenc csinált próbálkozást;

Egymásra a két trupp haragszik erősen,
Es akarták egymást kibőjtölni hősen.

Elmulik négy-öt nap, sőt vége egy hétnek,
S Wesselyhez nem jön színházba egy lélek:
Prémierök egymást érik, de hiába!
Kukányfalva népe nem megy a színházba

Csésze Mária színháza ellenbe,
Zsufolásig vagyon mindennap megtelve;
Pedig olyan silány a repertoárja!
Csupán a Gigerli s a Schlézinger járja.

Wesselynél a nők sirtak és csuklottak,
A férfiak szörnyű esonyán káromkodtak;
Mind úgy nyilatkozték: „Eh, menjünk máshova!”
De egy hang közibük menydörögte: „Soha!”

S Wessely direktor mérgesen felugrott,
De nem volt ideje szólni több kukkot;
Mivelhogy solymosi jött lélekszakadva,
Solymosy, de nem ám a népszínház tagja.

Másik Solymosi az, kiről itt szó vagyon,
S rosszabb komikus volt még annál is nagyon;
Csésze Máriahoz Wessely küldte őt
Levél üzenettel még a früstök előtt.

„Nos, mi választ hoztál?” kérdezte Wessely,
Ugyis a méreggel torkig vagyok teli;

Szólj, Csésze Mária mit válaszol nekem?
És megfontolta-e küldött üzenetemet?

Felele Solymosy: Igen megfontolta,
S azt üzeni vissza, menjen a pokolba,
Az ajánlatára pedig azt feleli,
Maradjon magának direktor Vessely,

Semmi társulattal ő össze nem olvad,
Mert ő egyedül is jó üzletet folytat,
Igéretnel, szóval őt be nem meszeli,
Maradjon magának direktor Vessely.

Az ő társulata jól vagyon szervezve,
És a deficittől jár de igen messze,
Az ördögöt falra hiába meszeli,
Czélte mégse fog érnü direktor Vessely.

Van annyi diszlete Csésze Máriaának,
Hogy senki azoknál többet nem kívánhat;
Tehát nem egyesül! Bár torkát reszeli,
Ezt ki nem eszeli direktor Vessely!

Solymosy bevégzé mondókáját ekkor,
S iszonyu haragra lobbant a direktor.
Mint mikoron macskát pajkos kutya hecczel:
Oly érzés szállt sikra Vessely Ferenczcel.

„Hah”, kiálta böszén, egy fotelre dülve,
„Meg vagyok gyalázva és megsemmisítve!”

volna, látva e hatalmas lelkesedést. Pedig hát mi nem örültünk, sőt elborult lelkünk a jövő felett és azon, hogy mennyire félre lehet vezetni a népet; mily vakon rohan az a saját vesztére.

Koránt sem jutott azonban még csak eszünkbe se, hogy Szivák elbuktatásáért a népet okoljuk. Mert hiszen a nép olyan mint a gyermek, kinek egy fényes 2 krajcáros csengővel nagyobb örömet lehet szerezni, mint egy 1000 frtos bankjeggyel. Kit egy szépen elmondott mese jobban lelkesít, mint a történelem száraz, de igaz tényeinek lapjai.

„Nincs könnyebb a szónál, mert azt fekte is ki lehet mondani!“ Nincs könnyebb annál sem, mint a népet félrevezetni.

„Ha te ütöd az én zsidómat, én is ütöm a tiedet.“ Mivel Hock ur legalább szóval folytonosan üti a kormányt, nagyon természetes, hogy az is vissza fogja adni. Azonban attól féltünk, hogy a zsidók, kiket visszatűntek, mi leszünk.

Kimondtuk, hogy mi dr. Szivák Imre bukásáért a népet okolni soha sem fogjuk; hanem igen is okolni fogjuk azokat, kik a népet magán boszúból szándékosan félrevezették és ez által városunk jövőjét évekre — talán évtizedekre — vissza vetették. Ők lesznek a felelősek! Őket fogja az utókor szemrehányása illetni!

Tehát ezeket előre tudva, önkénytelenül elborul a lelkünk és ma nem örülhetünk együtt a néppel, hanem hogy rövid időn együtt fogunk sírni, azt előre megjósoljuk.

A győztes.

„Győztünk a gazokon!“ így kezdette beszédét Hock János ur a győztes képviselőjelölt akkor, midőn megtudta, hogy Csongrádon Hegyi Antaltól jövöltából képviselővé választották.

Távol legyen tőlünk, hogy Hock János

Még gúnyol! Eszeli, reszeli, meszeli!
Mit kellett megérned oh szegény Vessely!

Csinál a nevre csuf klapáncziákat!
Oh de visszaadom a kölesőt, meglássad!
Mégfogom mutatni, bármint ellenkezel,
Hogy társulatoddal együtt enyém lesz!

Így szólott Wessely, aztán összerogyott,
S félemleres arezzal csöndben gondolkodott;
E gondolkodásban félóra eltele,
És annak utána Wessely fölkele.

Czylinder kalapját a fejébe nyomta,
Téli nagy kendőjét nyaka köré fonta;
S meut Kukányvár felé Szikrákat szórt szemé,
Iszonyu félelmes vala tekintete.

Mint mikor Afrika sűrű erdejében
A pajkos gazellák játszadoznak szépen,
S ekkor hirtelenül közibük spacézoz
Egy szörnyű elefánt, avagy rinocerosz:

Ugy megrökönyödtek Kukány gyermekei,
Mikor a direktort látták közelegni.
De engedjék, míg ő lépeget így lassan,
Mi ezalatt történt, azt is elmondhassam

(Folyt. köv.)

ur a eme kijelentését komolyan vennők, mert az esetben más eljárást követnénk; de azért meg kell rajta botránkozunk; mert habár Hock ur a győzelmű mámortól ittasultan ejtette is ki ezen gyalázatos szavakat, tisztába lehetünk Hock János ur belső gondolkodásával és éppen azért szó nélkül nem is hagyhatjuk.

Vegye tudomásul Hock János képviselő ur, hogy azon „szabadelvűpárt“-nak, mely ellene szavazott, a legutolsó tagja is van legalább is oly tisztességes ember, mint ő. A csongrádi szabadelvűpárt legnagyobb része pedig politikai karakter dolgában Hock János urnak sokkal felette áll. Mert hiszen azok, mióta az országos szabadelvűpárt kitűzte zászlóját, annak a zászlónak minden körülmények között rendíthetetlen harcosai voltak, lesznek és maradnak.

Vajjon a t. képviselő Hock János ur elmondhatja-e ezt magáról? Megtartotta-e a szili választóknak adott szavát akkor, midőn őt a mult ciklusra mint „szabadelvűpárti“-i képviselő-jelöltet, a „szabadelvűpárt“ zászlója alatt országgyűlési képviselővé választották? El meri-e magáról mondani Hock János ur azt, mit a csongrádi szabadelvűpárt majd minden egyes tagja elmondhat, hogy elveihez a legválságosabb időkben is hű maradt és az is fog maradni még e zászló lobogni látja? E zászló alatt győzött és e zászló alatt bukott el.

Ettől a párttól Hock János ur nagyon, de nagyon sokat tanulhatna. Első ízben tanulhatna elvszilárdságot, másod ízben pedig nemes gondolkozást és hűséget. Mert hiszen e két nemes tulajdonságot éppen nélkülözi Csongrád város t. képviselője Hock János ur! Az elvszilárdság úgy látszik a leggyöngébb oldala. El lehetünk rá készülve, hogy Hock János ur rövid idő alatt éppen úgy cserben fogja hagyni csongrádi választóit, mint a hogy cserben hagyta a multban a szili kerület választóit.

De a „nemzetipárt“ is el lehet készülni arra, hogy egy válságos pillanatban éppen oly hűtlenül ott hagyja, mint az országos szabadelvűpártot, a legválságosabb pillanatban. Ha pedig egyszer ott hagyta, éppen úgy kigyótbékát fog kiáltani a nemzeti pártra, mint ma az általa rútul cserben hagyott szabadelvű pártra teszi. Hock János ur viselkedése eszünkbe juttatja azon hűtlen cselekedeteket, akik jó gazdájuktól elszökte, más gazdához állnak el és hogy magokat ennél behízelegjék, az előbbit rágalmazzák és gyanusítják.

„Most pedig töltsétek e mai napot családi körötökben, tegyetek ünneppá, legyetek nyugodtak; elkövetkezik a boszúállás órája!“

Ime egy másik gyönyörű passus Hock ur beszédéből.

Tehát Hock János ur, kiről a „Szegedi Híradó“ f. évi január hó 29-én megjelent számában a következőket írja: „Szégyen az, hogy az ország legmagyarabb vármegyéje vált corrupeió, a fanatizmus leggyalázatosabb színhelyévé; hogy egy Hock János, ez a csuhás demagóg stb. ez mer boszúállásról beszélni. Valljon van-e azok között csak egy is, a kik ellene szavaztak, a ki félne Hock János ur boszújától. Az ilyen okatlan feynegetéseket csak megvetjük, sőt megvetve kikacagjuk...“

Ismét egy kiköpött mondás hű képét nyújtja a t. képviselő ur belső érzelemvilágának. Most már tisztában vagyunk azzal, hogy mit várhatunk Hock Jánostól.

Tisztában vagyunk azzal, hogy ez az ember végkép feldúlmi igyekszik Csongrád város békéjét a helyett, hogy azt mint országgyűlési képviselő, helyreállítani első kötelességének ismerné.

Bizony t. Hock János képviselő ur, önnél az öreg Csátár sokkal, de igen sokkal tisztességesebb ember. Mert midőn Csátár Zsigmondot néhai Visy Imrével szemben megválasztották Csongrád város országgyűlési képviselőjévé, jóllehet hogy a Visy-

párt minden lehető elkövetett Visy mellett és minden lehető elkövetett Csátár ellen, mégis másnap, midőn az öreg ur, mint Csongrád városának megválasztott képviselője beszédet intézett az ezekre menő néphez, beszédét azzal kezdte, hogy ő megbocsájt mindenkinek és kérte választóit, valamint a népet, hogy ők is bocsásanak meg mindenkinek és minden erővel oda törekedjenek, hogy a megzavart békét helyreállítsák. Pedig hát Zsiga bátyánknak sokkal több oka lehetett volna magát megboszulni, mint Hock János urnak.

De különben csak az vigasztal benünket, hogy Hock János ur fenti kijelentése nem volt komoly. Ezt annál is inkább következtethetjük, mert Hock János ur egyáltalában nem megy komoly számba; mint államférfiu pedig éppen nem is mehet. Mint egy egészen szavahihető és éppen a Hock János ur pártjához tartozó egyéntől hallottuk, Hock János ur akkor, midőn hirül vitték győzelmét, elkezdett táncolni, dalolni, csókolózni; ugrálva, újjongva kiabálta: Győztünk! győztünk! Egyszóval oly gyermekesen örült megválasztatásának, mint bolond a csörgős sapkának.

Mi pedig úgy a magunk, mint pártunk nevében kijelentjük, hogy Hock János ur fenyegető szavaitól egyáltalán nem félünk, sőt azon csak jóízű kacagunk. Rágalmazó szavait pedig most és mindenkor visszautasítjuk és egyszersmind visszahárítjuk ő reá!

Ujdonságok.

— január 31.

— **Választások a megyében.** Csongrád vármegyében — Szentes kivételével — mindenütt megtörtént a képviselőválasztás. Szeged I. kerületében Tisza Lajos gróf kormányparti győzött tekintélyes többséggel Károlyi Gábor gróf függ. 48-assal szemben. A II. kerületben dr. Babó Emil függetlenségi és 48-as 1146 szavazattöbbséggel győzte le Ivánkovits János volt szabadelvű párti képviselőt. Vásárhelyen a függetlenségi párti Endrey Gyula verte meg Vadnai Andor szabadelvű pártit. A tápei kerületben Sima Ferenc függetlenségi és 48-as győzött Lévai József szabadelvű párti ellen. A mindszent — szegvári kerületben győzött Helfi Ignác függetlenségi és 48-as, Keller Lajos szabadelvű párti ellen. Még vasárnap választ Szentes, mindenesetre ellenzéki képviselőt. És mert nálunk is a nemzeti párti Hock János a képviselő, hát az egész vármegyében egyetlen egy, a szegedi I. kerület nagynevű képviselője a kormányparti.

— **Figyelmeztetés.** Hock János ur, városunk országgyűlési képviselője, megválasztása alkalmából ígéretet tett választóinak arra nézve, hogy mindazoknak, akik a kilenczesben illetőségeiket ki nem kapták, legközelebbi lejövetele alkalmával a kilenczest ki fogja osztani, esetleg részükre teljes kárpótlást eszközöl. Felhívjuk t. polgártársainkat, hogy a nagybefolyású képviselő urnál saját érdekükben jelentkezni sziveskedjenek.

— **Dr. Csongrádi Gábor köz- és váltó ügyvéd** f. hó 24-én élete 29. évében, hosszas szenvedés után elhalálozott. A boldogultban városunk egyik kiváló tehetségű szülöttét, társaséletünk egyik legkedvesebb tagját s mi magunk a legjobb barátot veszítettük el. Élete az önfentartásért való szakadatlan munka, az előre törekvő férfi örökös küzdelmei közt folyt le. Már évek óta a sorvasztó tüdővész tartotta hatalmában, s ez ragadta el tőlünk férfikora legszebb idejében, fájdalomra mindazoknak, kik fényes tehetségéhez méltán oly sok reményt kötöttek. Temetése e hó 25-én nagy részvét mellett történt. Béke anyja a virasszon porai fölött!

— **A csongrádi vadásztársulat** e vadászati évadban egyetlen-egy társas vadászatot sem rendezett. Ennek oka az, hogy

a mult év rendkívüli nagy és hosszantartó havazások miatt úgy a nyulak, mint a foglyok nagyon kipusztultak. Reméljük azonban hogy a jövő évre megfognak szaporodni; ámbár szőlő birtokosaink nagyon óhajtanák a nyulak végleges kipusztulását; mert a mult télen, nemkevesebb, mint egy 50.000 frt-nyi kárt tettek a gyümölcsfákban.

— **Ipartestületi közgyűlés.** A csongrádi ált. ipartestület előjárósága február hó 7-én havi ülést, február 21-én pedig évi rendes közgyűlést tart, melyen az iparososztályt érdeklő több fontos ügy kerül tárgyalás alá.

— **Egy közjegyző öngyilkossága.** Hódsághról közli velünk tudósítónk, hogy ott dr. Szép Dezső kir. közjegyző, a ki csak nemrégiben neveztetett ki közjegyzővé Szegedről, hol Bodnár Imre kir. közjegyző helyettese volt, forgó pisztolylyal agyon lőtte magát. A szép tehetségű fiatal embert csütörtökön reggel vérében fekvé találták. Dr. Szép Dezsőt rokonsági kötelek fűzték Lombmayer István szegedi kir. főügyész családjához. A szegedi társaságoknak igen kedvelt, szeretetreméltó alakja volt. Mi vitte a derék embert e végzetes tette, arról nincs hiradással a telegramm. De mert rendezett anyagi viszonyok között élt, valószínűleg a boldogtalan szerelem kergette a korai halálba.

— **Elhelyezett káplán.** Bajesi Gábor helybeli róm. kath. segédlelkész a váci egyházmegye püspöke, a képviselő választások alkalmával kifejtett buzgó tevékenységei jutalmául, nógrádmegye egyik kisközségébe helyezte át. — Szerencsés utat kívánunk!

— **Közgyűlés.** A községi képviselőtestület február hó 3-án közgyűlést tart.

Tudomásul.

A „Tiszavidék“ című lap mult heti rendkívüli számának személyemfoglalozó, s arcátlan hazugságokkal teljes közleményéből ismételtlen meggyőződtem arról, hogy a vak gyűlölettől sugallt rágalmakkal szemben, ok nélkül meghurcolt becsületes emberek részére védelmet és elégtételt csak a bünyítő igazságszolgáltatás nyújthat.

Midőn tehát nyilvánosságra hozom, hogy a kérdéses cikk beküldője ellen a budapesti kir. törvényszék, mint sajtóügyekben illetékes bíróságnál rágalmazás és becsületsértés vétsége miatt a bűnvádi eljárást megindítottam: addig is, míg annak eredményéről számot adhatnék, egyedül arra vagyok kíváncsi, vajjon a tiszteletre méltó rágalmazó urnak, a ki elég gyáva és lelketlen arra, hogy egy szánandó iskolás fiú háta mögé lapulva rágódják mások becsületén, majd a számvetés órájában meglesze az a hirhedt erkölcsi (!) bátorsága, hogy nyílt homlokkal előálljon; avagy képes még arra is vete-medni, hogy miatta az a Szentkereszti Tivadar, — kivel az egyszerű köszöntésen kívül soha még csak szót se váltottam, — ártatlanul bebörtönöztessek, s teljes életére megbélyegezve maradjon?

Csongrád, 1892. Január 30.

Tary István.

CSARNOK.

Modern világ.

Volt egy beteg király, beteg nagyon,
Bajára ír a fűben nem vala.

„Nincs mentség?“ kérdé, s szólt a Bölcs:

[Vagyon!

Hozasd elő — s meggyógyulsz általa, —
Egy boldog ember ingét... „Megleszen.“
... A többit tudjuk: végre, nehezén
Akadt egy boldog, erdő közepén,
De ez meg inget nem viselt, szegény.

Ma már, élvén a gépipar korát,
Nem ingen mulék, — az van bőviben! —
Inkább azon, hogy országok sorát
Bejárhatnók, keresve nagy hiven,
De boldog embert, higyjék el nekem,
Még sem találánk soha, sohasem.
S ha a mesében mégis egy akadt,
Az aglegény volt és — magja szakadt.

Panaszszalett most mindenütt a lég,
S így szólunk: „Hej, te régi jó világ!
Mért nincs is úgy ma már, mint vala rég?
Önzés uralkodik csak s kapzsiság,
Adott szó, hűség: könnyű áru ma,
Fölvesszük, meg levettjük: csak ruha“
Panaszkodunk s ha rajtunk állna, hát
„Sötét“ középkort élénk újra át.

De én — naiv lélek! — nem panaszkodom,
„Laudator nostri temporis“ vagyok;
Dicséret ének zeng föl lantomon,
Hálás szememben öröm-könny ragyog,
Ha téged nézlek szép modern világ,
Te századok közt legdiszeseb virág!
S bár szídjon más: nő, férfi, vén,
Magam fiadnak büszkén valloim én.

Ki régi jó időket emlegetsz,
Nézz hát figyelmesen magad körül...
Mily lázas munka mindenütt!... Nevetsz?
Az én szívem meg büszke rá s örül.
„Hisz rombolás ez“, szólsz, „nem építés.
Nem haladás, de örült sietés.“
S tán baj, hogy épen semmit sem hagyunk,
Ha őseinknél — bölcsőbbek vagyunk?

Mi jó volt régen? Semmi sem!
Kiváltság mindenütt és elnyomás.
A nem nemes, az nem volt senki sem —
Modern világunk képe ó, mi más!
Ösrégi portán immár új az úr,
S bár nem magyar szó zeng az ajkírúl,
De pénze, az van és e pénz — magyar...
Ádáz irigység erre oly agyar!

Szűkmarkuság czimekben sincs ma már:
„Téns ur s asszony“ minden — boldogtalan,
Nagyságosoknak légiója: ár,
S a méltóságnak olcsó ára van,
Mert osztogatjuk, mint nyelvünkre jó.
Mindent „nivellál“ már az új idő,
S demokraták azonképen vagyunk.
Hogy egytől egyig mind urak vagyunk.

Modern mivelttség így kívánja ezt,
Mert hát mi szörnyű műveltek vagyunk;
A testünk szenved, ám kibánja ezt,
Ha káptalanná lett immár agyunk?
Tudásunk roppant, meg se mérhető,
Ránk nézve nincs mi el nem érhető,
Eszünk száguld időközön s téreken át
S gondot csak még bacillus koma ad.

S tudásunk, hogy ha ilyen rengeteg,
Igyekszünk ám azt közvetíteni is:

Rövid ruhát hord még a lánygyerek,
De már mathézist ért a kis hamis;
Mondják, hogy lelki műveltsége nincs,
De hát a gyökvonás nem földi kincs?
S ki tud logart, ásványtant s fizikát:
Mért tudna az még — főzni vacsorát?

S mert népszerűvé teszik a tudás,
A pórnő is tud, mondjuk chémiát:
Megvetve a fejest, az — ós szokást,
Kémice gyártja ő tejét, vaját,
Szó a mi szó, a vegytan haladott:
Papirpénzből gyárt tégladarabot,
Szószátyárokból néptribúnokat
És iskolás fiukból aggokat.

A csillagászat? — az mivel csodát!
Uralkodó planétánk most a hold,
S tanulva változása gyors sorát:
Hogy van ma még, de holnap már csak volt,
Intézményeink kurta életét
A hold fogytához mérjük s szerteszt
Építünk, rontunk únos-untalan,
S mi tegnap jó volt, az ma céltalan.

Mert a modern ember csak gyorsan él,
Gózsárnyakon, mint szokták mondani;
Ma még csak álca s holnap szárnyra kél;
Ma senki még s holnap már valami;
Ma még a tanterem padját nyesi,
S holnap szavát már egy ország lesi;
Ma rosszul „mensa mensae“-t deklinál,
De holnap, ej no már törvényt csinál.

Mert a modern ember mind nagy zseni:
Mindent tud, bár a legtöbb nem tanul;
De küldetése mindnek isteni,
És szórja is világát pazarul;
Ha költő, művész: mer szörnyű nagyot,
Aratva kincset, hirt, csodálatot,
S csak egytől irtózik, hogy naiv legyen
S hogy mint az őse, ő is úgy tegyen.

A hajdan divott jelszavak ma lom:
Fölösleges már eszme, ideál;
Modern művészet és irodalom,
Nem alkot, nem teremt: fonografál.
Nem lelkesíti már a „szép“ s „nemes“,
Divatja múlt ez és nem — érdekes;
A hős „unalmas“, a bitang nem az:
Olyan nincs, ilyen van... sok s így — igaz.

„Igazság“: im írónk jelszava,
(Modern írónkat értve persze itt!)
S mert a világ: „erkölcsi kloaka“,
Írók ma csak bűn gőze lelkesít;
Fölös szám rajzol ámitot, gonoszt,
S ha jót is, hát fényt s árnyat úgy eloszt,
Hogy az ügyes csalónak tapsolunk,
S amannak nincs csak szánó mosolyunk.

De így van jól, mert szép csak az lehet,
Ami s csak úgy, a mint természetes.
Miért rajzolni mindig termetet? ...
Modern író! lebug vár rád, siess:
Figyeld meg ott a csöcselék szavát,
Ismerd meg módját, nyelve zamatát,
Kösd bokrétába, úgy a mint leléd,
S hir, taps és tantième röpi feléd.
(Vége köv.)

Irodalom.

Mit lehet egy jó laptól kívánni? Az ma már nem elég, ha egy lap gyors és pontos értesüléseket közöl a világ minden tájékáról. Lehetnek benne a legfrissebb hírek minden országból, tarthat külön levelezőket Párisban, Londonban, Berlinben

Pétervárt, Rómában és egyebütt, még csak ezzel azt éri el (de csak ha levelezői az illető kormányférfiakkal és politikusokkal összeköttetésben állnak,) hogy naponkint megtáviratoztathatja magának nemesak azt, a mi történt, hanem azt is, a mi valószínűleg történni fog. Ma határozatlan békések a kilátások, de a keleti kérdés minden pillanatban zavarral fenyeget; Konstantinápoly, Sófia, Bukarest, Belgrád, sőt még Csetnye is megannyi gyújtópontja egy aknának, melytől egész Európa föllobbanhat. Egész gyönyörűsége, de gyakran bossúsága is az a gyakorlati államférfiaknak, ha tapasztalják, hogy van egy lap, melynek találékony eszű tudósítói néha a legrejtelműbb dolgokat kifürkészik. E lapnak igen kitünők belföldi hírforrásai is, a hazai politikai egy lap sem nyújt oly kimerítő tudósításokat: parlamenti tudósításai meg épen mintaszerűek. Azután az a sok regény, ami sok jeles szakiró, színűi és könyvbíró cikkei, tanulmányai, melyek közül mind meglepi az olvasók ezreit, de manapság egy igazi laptól mindezeknél többet kívánnak. Mai nap minden embernek fontos érdekei vannak az üzleti élet terén, s egy jó lap első kötelessége, hogy ebben a tekintetben teljesen megbízható tanácsadó legyen. Politika és szépirodalom igen jó szórakoztatója a művelt embernek, a férj, a nő és a serdült gyer-

mekek mind megtalálják multságukat benne, de mit ér az olyan házi barát, a ki mindig csak mulatgat bennünket, de soha egy jó tanácsot nem tud szolgáltatni, ha hozzáfordulunk? Egy igazán jó lapnak e kettős feladatát megvalósítva csak egyetlen egy lapnál tapasztaljuk, az Egyetértés-nél, mely különben terjedelménél fogva erre ugyanzólván egyedül alkalmas is. Mert ahhoz bizony nagy papíros-pazarlás szükséges, hogy előbb adjunk egy óriási lapot a közönség mulattatására, aztán adjunk egy másik, még nagyobb lapot a közönség anyagi érdekeinek támogatására. Mert a hány foglalkozású ember van egy lap olvasói közt, annyi különböző érdeket kell kiszolgálni. A kereskedő, a tőzsdelátogató, a bankár, a kötvénytulajdonos, a sorsjegyvásárló, az a sok száz és százféle gyáros, iparos, üzlet-tulajdonos és gazdálkodó, az nemesak azt akarja tudni, hogy az értékpapírosoknak, meg a nyersanyagoknak és készítményeknek mi az áruk, hanem azt is, hogy hol lehet olcsón vásárolni és hol lehet valamit lehető legjobb áron értékesíteni? És ezt nem képes semmiféle lap sem nyújtani, legyen még oly jól is szerkesztve, há mindjárt százczeket is áldoznak is tartalma emelésére, ha csak nincsen abban a szerencsés helyzetben, mint az „Egyetértés“, melyet a hazai üzleti világ a magyar

kereskedelem vezérlapjává tett, és a hirdetések egész özönével keres föl. Az üzletemberek az Egyetértés-t tekintik annak a közegnek, mely köztük az érintkezést, ha szükség van rá, legsikeresebben közvetíteni képes a hirdetési által. Kinek hiretni valója van, az Egyetértést keresi föl, mert tudja, hogy 23,000, a legvagyonosabb osztályhoz tartozó előfizetőhöz fog szólni; a ki pedig azon gondolkozik, hogy melyik lapra fizessen elő? az ismét csak az Egyetértés-t választja, mert jól tudja, hogy e lap az ő anyagi érdekeit nemesak megvédelmezheti, hanem ha tájékozását belőle meríti, mint üzletember okvetlenül boldogulni is fog. Ezt minden jó laptól meg lehet kívánni, elérni azonban csak az Egyetértés által lehet.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.
Kiadó lap-tulajdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

351
1891.

Csongrádvármegye alispánjától.

Pályázati hirdetmény.

Csongrádvármegye törvényhatóságánál üresedésben levő évi 800 frt fizetéssel és 200 frt lakbérrel javadalmazott vármegyei I. aljegyzői, továbbá az esetleges előléptetés folytán üresedésbe jövő s évi 750 frt fizetéssel és 150 frt lakbérrel javadalmazott vármegyei II. aljegyzői állásra ezennel pályázat hirdettetik s felhívom mindazokat, kik ezen állások bármelyikét elnyerni kívánják, hogy az 1883. I. t. cz.-ben megsabott képesíttségüket igazoló okmányokkal felszerelt kérvényüket folyó évi február 19-ik napjának délutáni 5 órájáig Zsilinszky Mihály főispán ur ő méltóságához nyujtsák be.

Szentes, 1892. január 25-én.

Dr. Csató Zsigmond,
főispán h alispán.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS“

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alaposága és sokasága, rovatainak változatossága, kitünősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „Egyetértés“ olvasói értesülhetnek első sorban. Az országgyűlési tárgyalásokról a legrejtetesebb, tárgyilagossá hű tudósítást egyedül az „Egyetértés“ közöl. Bármely párthoz tartozzék is a képviselő, beszéde az „Egyetértés“-ben a legterjedelmesebben közöltetik. Ez az óriási terjedelmű lap egyszerre két homlokegyenest ellenkező irodalmi célzt szolgál, mert naponkint megtalálja benne a család, a hölgyvilág a maga szépirodalmi olvasmányát a világirodalom legkitünőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárcacikkeket legjobb íróinktól, divattudósítást Párisból stb., úgy, hogy nincs szépirodalmi lap, mely az „Egyetértés“-nek e rovatával a versenyt kiállhatná.

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés“ nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jólértesültség tekintetben utólérhetetlennek van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés“-nek, hogy az események ösmertetése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyta magát befolyásolni, s mint teljesen független lap fölötté áll minden pártérdeknek és csak az igazságot szólálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításainak is mindenkor a párttekinteteken felülemelkedő részrehajlatlanság szerezte meg a közelismerést, mely abban nyilvánul, hogy az „Egyetértés“ olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés“ gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdáközönség, az iparos és vallalkozó nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés“ kereskedelmi s tőzsdéi tudósításának bőségével a többi lapok már föl sem veszik a versenyt. — A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két évtized óta tudja már, hogy az „Egyetértés“-ben megtalálja mindazt, a mire szüksége van, s e miatt az „Egyetértés“ ma már nélkülözhetetlenné vált, mint a hazai kereskedelmi, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezérlapja. Üzleti dolgokban az „Egyetértés“ a legjobban informált lap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fölmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közölt bű tudósításokon kívül végre csak az „Egyetértés“ 3 speciális rovatát emlíjük meg, melyek országos hirre tettek szert. Ezek: az Irodalom, a Tanügy és a Mezőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolni. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS“-re,

melynek előfizetési ára: egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés“ kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés“ felelős szerkesztője és kiadótulajdonosa:
CSÁVOLSZKY LAJOS.

Az „Egyetértés“ kiadóhivatala:
Dalszínház-utca 1. szám.
(Az operaházzal szemben.)

Fontos találmány gyengeség ellen!

FÉRFIAKNAK

A cs. és kir. szab. Potentator-ral gyógyulhatnak férfiak rögtön, tartósan és utóbajok nélkül, még oly esetekben is, hol semmi sem használt; még több évi gyengült vagy elvesztett erő is helyreállíttatik (külsőleg észrevehetetlen, garantizott ártalmatlan, izgalom nélküli, kellemes gyógymód.) Hires tanárok elismerő nyilatkozatai legmelegebb orvosi ajánlások és az alaposan kigyógyultak ezernyi hálairati érdek nélkül tanácsolják a cs. és kir. szab. Potentator alkalmazását. Maradandó eredmény. A küldés és csomagolás diszkrétcióval. Tartalom és származás felismerhetetlen. Dr. Altmann Károly, Wien, VII., Mariahilfstrasse 70. sz. Felvilágosító röpiratok kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek.